

Είδαμε την παράσταση «Ulrike Γράμματα απ' τη νεκρή πτέρυγα» στο Θέατρο Φούρνος

Έλλη Διακογιάννη

12.05.2026

Διαμαρτυρία είναι όταν λέω πως αυτό και αυτό δε μου αρέσει.

Αντίσταση είναι όταν φροντίζω αυτό που δε μου αρέσει, να μη συνεχιστεί» Ουλρίκε Μάινχοφ.

Ένα όνομα, ένας μύθος. Αντίσταση, επανάσταση, η ιστορία μιας γυναίκας που σε ένα γύρισμα της ζωής άλλαξε δρόμο, διέσχισε το σημείο χωρίς επιστροφή, έγινε μια άλλη ή μάλλον έγινε αυτή που πάντα πραγματικά ήταν.

Η παράσταση ανοίγει ένα ρήγμα στον χρόνο και στον χώρο μεταφέροντας μας πραγματικά στο λευκό κελί, ενσταλάζοντας στην ψυχή μας την ατέλειωτη σιωπή, την πνιγηρή ησυχία, την μεθοδευμένη βήμα βήμα δολοφονία της ψυχής μέσα στο κενό, στην παντελή έλλειψη ερεθισμάτων. Η ηθοποιός σπαρακτική, κατορθώνει μια συγκλονιστική ερμηνεία ανάλογη του μεγέθους της αρχαίας τραγωδίας, επιβλητική ανοίγει το σώμα, τη φωνή της, όλο της το είναι για να υψωθεί ψηλά, πάνω από τα βασανιστήρια και την αθλιότητα της νεκρής πτέρυγας. Τα εκφραστικά της μέσα αξιοθαύμαστα καλοδουλεμένα αξιοποιούνται στο μέγιστο και κυριολεκτικά μας καθηλώνουν σε κάθε ανεπαίσθητη μετατόπιση, σε κάθε σκίρτημα που γεννάται για να πεθάνει τη αμέσως επόμενη στιγμή.

Φυσικά η συνοδεία του βιολιού τη συνοδεύει θαυμάσια, μια ακόμα παρουσία μέσα στη απομόνωση, φάντασμα ή αλήθεια, ένα γέννημα της σκέψης της ή μια απτή παρουσία, ανατριχιαστική, γήινη και απόκοσμη μαζί, το χτύπημα της πέτρας, η ταλάντευση της χορδής, ένα ηχητικό τοπίο διαρκώς μετακινούμενο μαζί με την ηρωίδα πλαισιώνει άκρως αναπαραστατικά τις ψυχικές της διακυμάνσεις, τη συντριβή μα και την αντίσταση της. Τα αληθινά γράμματα της Ουλρίκε αδύνατον να περιγράψουν με λέξεις, αποτυπώνουν όλη τη φρίκη, σωματοποιούν κάθε συναίσθημα και σκέψη, αποδομούν, εναλλάσσουν, μεταμορφώνουν καθετί που πρέπει να πεθάνει πρώτα για να ζήσει στα αλήθεια. Να καταστραφεί για να υπάρξει ολοκληρωτικά μέχρι την επόμενη συθέμελη κατάρρευση.